

Arrest

**nr. 225 310 van 28 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 april 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juli 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.-C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 26 juni 2018 België is binnengekomen, diende op 2 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden genomen op 27 oktober 2017 in Griekenland (Eurodac).

1.2. Op 9 april 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 9 april 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 02/07/2018
Overdracht CGVS: 12/02/2019*

Op 18 maart 2019 werd u gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) van 09u08 tot 11u49. U werd bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is. Uw advocaat KAMBA, Balapukayi (vervanger van DESENFANS, Christophe) was aanwezig tijdens de volledige duur van het persoonlijk onderhoud.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Petraw (district Alikhel, provincie Paktia). U bent geboren op 5 januari 1995.

Uw vader was werkzaam als landbouwer. In het jaar 1385 (=2006/2007) werd hij gearresteerd door de overheid. Ze vielen binnen bij uw vader en vonden wapens. De overheid beschuldigde uw vader van samenwerking met de Taliban. Uw vader zat drie jaar in de gevangenis toen hij werd vrijgesproken en vrijgelaten. Uit wraak voor zijn onrechtmatige opsluiting sloot uw vader zich aan bij de Taliban. Hij bleef aangesloten tot hij in het jaar 1392 (=2013/2014) een natuurlijke dood stierf.

Uw vader had de Taliban beloofd dat u hen na zijn dood zou vervoegen. Na zijn dood werd u door hen benaderd. Ze brachten u naar hun verblijfplaats in de bergen. Hier praatten ze op u in om gewapende strijd te voeren tegen de buitenlanders en de Afghaanse regering. U zou na verloop van tijd ook een zelfmoordaanslag moeten plegen. U ging talloze keren mee met de Taliban.

Op een dag wist uw moeder u te vertellen dat de politie naar uw huis was gekomen op zoek naar u. Ze dachten dat u samenwerkte met de Taliban. U was bang ook te worden opgesloten en verliet Afghanistan.

U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Griekenland, Italië, Oostenrijk en Duitsland naar België, waar u op 2 juli 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 27 oktober 2017 werden in Griekenland uw vingerafdrukken genomen.

Ter staving van uw verzoek legt u uw taskara en documenten in verband met de opsluiting van uw vader neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat u, in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit uw eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken.

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, is het duidelijk dat u géén dergelijke elementen kenbaar hebt gemaakt, en heeft het Commissariaat-generaal evenmin bijzondere procedurele noden in uw hoofdte kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient voorts te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het Commissariaat-Generaal (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde problemen met de Taliban. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS de nodige twijfels uit bij uw verklaring als zou uw vader bij de Taliban actief zijn geweest. U verklaart dat uw vader bij de Taliban aansloot uit wraak omdat de Afghaanse overheid hem onterecht had opgesloten. Gevraagd hoe uw vader dan wel wraak zou hebben genomen, antwoordt u dit niet te weten. U denkt zelf dat hij nooit meevocht met de Taliban (CGVS, p.13). Wat hij dan wel zou gedaan hebben bij de Taliban weet u verder niet te zeggen (CGVS, p.13). Men kan verwachten dat u dergelijke zaken wel weet, indien waarachtig. U verklaart dat uw vader u niets vertelde over zijn tijd bij de Taliban omdat hij vond dat u te jong was om u daarover te vertellen (CGVS, p.13). Dergelijk antwoord doet verbazen, gezien u zelf verklaart dat uw vader voor u een toekomst bij de Taliban had uitgestippeld.

Ook de beweerde rechtszaak tegen uw vader mist geloofwaardigheid. Vooreerst is het volstrekt onduidelijk waarom de Afghaanse autoriteiten het huis van een simpele landbouwer zouden binnenvallen. Ook u heeft er het raden naar. U heeft het wel over een neef die uw vader mogelijks valselijk beschuldigde, maar stelt hier niet zeker van te zijn (CGVS, p.10). U verklaart verder dat uw vader nog wapens had van de tijd dat hij meedeed aan de gewapende strijd tegen de communistische regering van Afghanistan. U gaat verder door te verklaren dat iedereen nog wapens heeft liggen thuis van in die tijd (CGVS, p.9 & 10). Waarom net uw vader dan beschuldigd zou zijn geweest van samenwerking met de Taliban en hiervoor drie jaar in de gevangenis zou hebben gezeten, is volstrekt onduidelijk. Uw kennis over deze arrestatie en de beweerde rechtszaak is bovendien ondermaats, opnieuw een aanwijzing dat hier ernstig aan getwijfeld kan worden. U verklaart dat ze een kamer vol wapens aantroffen bij uw vader, doch weet u niet te zeggen hoeveel wapens precies (CGVS, p.10 & 11). U verklaart dat er een proces plaatsvond waarbij ook uw moeder en uw oom aanwezig waren (CGVS, p.11). Het verbaast dan ook dat u niet weet te zeggen waar dit proces precies zou zijn gevoerd, noch of uw vader beroep zou hebben gedaan op een advocaat (CGVS, p.11). Het is bijzonder merkwaardig dat u geen info heeft over de problemen die uw vader met de Afghaanse autoriteiten zou hebben gekend.

Verder dient te worden opgemerkt dat meerdere zaken er op lijken te wijzen dat u nooit in contact bent gekomen met de Taliban. Vooreerst is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat uw vader de Taliban had beloofd dat u na zijn dood bij hen zou aantreden, maar dat hij dan niet de moeite zou hebben genomen om u hierover te informeren, zoals u verklaart (CGVS, p.14). U verklaart verder dat de Taliban u vaak kwamen halen en meenamen naar de bergen, waar ze hun basis hadden (CGVS, p.14). Het raakt echter kant noch wal dat de Taliban mensen verplicht zouden meenemen, maar dat ze hen dan toch de vrijheid bieden om terug naar huis laten gaan. U verklaart zelf dat u niet wou meegaan. Het is verder opvallend dat u niet eens het antwoord kan verschaffen op de vraag hoe vaak de Taliban u dan naar de bergen zouden hebben gebracht (CGVS, p.14). Men moge verwachten dat u zich dergelijke zaken wel herinnert, indien waarachtig.

U spreekt zich bovendien tegen over een aantal zaken, opnieuw een aanwijzing dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is. U verklaart bij het CGVS dat u de Taliban nooit tegensprak en dat u reeds vanaf de eerste keer dat ze vroegen mee te gaan, dit ook effectief deed (CGVS, p.14 & 15). Dit is niet hoe u de zaken bij de DVZ voorstelde. U verklaarde daar dat de Taliban u kwamen rekruteren maar dat u steeds weigerde (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). U legt ook wat andere zaken betreft weinig consistente verklaringen af. U verklaart aanvankelijk dat de Taliban u een eerste keer meenamen zo'n jaar of twee voor uw vertrek uit Afghanistan, om nadien te verklaren dat er weinig tijd zat tussen de eerste keer en uw vertrek uit Afghanistan, een maand of twee (CGVS, p.14 -16). Het is weinig ernstig dat u uw verklaringen wijzigt. Bovendien lijken uw verklaringen ook inhoudelijk niet te stroken. U verklaart dat ene commandant M. diegene was die u probeerde te overtuigen om jihad te doen maar dat hij stierf één jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.9, 15 & 16). Dat u aldus een of twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan een eerste keer werd meegenomen en door deze M. beïnvloed zou zijn geweest, is chronologisch gezien onmogelijk. Het is verder opvallend dat de Taliban na uw vertrek uit Afghanistan niet meer naar u op zoek zouden zijn gegaan. Hoewel u aanvankelijk verklaart dat de Taliban nog naar uw huis kwamen, komt u hier op terug wanneer men u de vraag stelt hoe vaak ze dan wel kwamen (CGVS, p. 9 & 10). De vaststelling dat uw familie nog steeds in dit huis zou wonen, lijkt er opnieuw op te wijzen dat de Taliban u helemaal niet viseren.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de Taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Wat betreft de documenten die gerelateerd zouden zijn aan de opsluiting van uw vader, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Bovendien, zelfs al zou u het aannemelijk maken dat uw vader effectief vastzat in de gevangenis, quod non, dan nog merkt het CGVS op dat u hiermee niet aantoonst dat hij zich naderhand bij de Taliban zou hebben aangesloten, laat staan dat u hiermee uw eigen zogezegde problemen met de Taliban geloofwaardig maakt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77, en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen.

De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat het na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Kabul. Zo spreekt u Pashtou en begrijpt u wat Dari (CGVS, p.17), de twee landstalen van Afghanistan.

Daarnaast kan u lezen en schrijven en zou u de zesde graad van het middelbare onderwijs afgemaakt hebben (CGVS, p.5 & 12). In de Afghaanse context kan dit als bovengemiddeld geschoold worden beschouwd (zie administratief dossier).

Verder zouden in de Afghaanse hoofdstad volgens u familieleden wonen (CGVS, p.5). Uw moeder en uw oom zouden volgens uw verklaring vaak bij hen gelogeerd hebben (CGVS, p.12). Men moge ervan uitgaan dat zij ook u welgezind zullen zijn en dat u, zij het minstens tijdelijk, op hen zou kunnen terugvallen. Bovendien blijkt u enige voeling te hebben met de Afghaanse hoofdstad. Zo koos u er voor om op uw facebook te vermelden dat u in Kabul studeerde (zie administratief dossier), wat er op wijst dat u minstens een bepaalde affiniteit heeft met de stad.

Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Kabul aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich te hervestigen te Kabul stelde u bovendien dat indien u geen problemen had gekend, u wel naar Kabul zou zijn getrokken om daar te gaan wonen (CGVS, p.18). Zoals in deze beslissing reeds werd aangetoond kan er evenwel geen geloof gehecht worden aan de elementen die u aanhaalt in uw asielmotieven zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan:

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikel 1A, §2, van het Verdrag van Genève betreffende het statuut van de vluchtelingen, artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens van 4 november 1950, goedgekeurd door de wet van 13 mei 1955 (hierna « EVRM »), artikels 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet, de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikels 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: “EVRM”);”.

Verzoeker voert aan dat hij ernstige bedreigingen heeft ondergaan in zijn land van herkomst, Afghanistan, die plaatsvonden in de context van een langdurig gewapend conflict tussen de overheid en Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's), zoals de taliban. Hij vreest vervolging omwille van vermoedens van de Afghaanse overheid dat hij lid is van de taliban. Verzoeker heeft aldus een vrees voor vervolging omwille van zijn politieke overtuigingen, zoals bepaald in artikel 48/3, § 4, e), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker merkt op dat hij afkomstig is uit de provincie Paktia en dat uit objectieve bronnen blijkt dat de veiligheidssituatie er erg slecht is. Dit wordt niet betwist door de commissaris-generaal. Gezien de huidige context in Afghanistan zijn deze verklaringen niet enkel coherent, maar ook plausibel. Verzoeker verwijst naar zijn tweede middel en meent dat hieruit blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing onvoldoende is om tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te besluiten. Hij vraagt de Raad dan ook om het geheel van zijn verklaringen te herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met objectieve informatie over de vervolging van personen die beschouwd worden als aanhangers van de overheid of de taliban, en hem desgevallend “het voordeel van de twijfel” te verlenen. Hij vraagt tevens de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Hij meent dat de commissaris-generaal niet aantoont dat verzoeker geen risico loopt om bij een terugkeer naar Afghanistan te worden geviséerd.

Verzoeker meent dat hij op basis van zijn verklaringen, die eenduidig, van goede trouw en spontaan zijn en persoonlijke ervaringen duiden, en overeenkomen met de beschikbare landeninformatie, een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en te staven. Hij verwijst andermaal naar zijn tweede middel.

Verzoeker geeft verder een theoretische toelichting omtrent de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

“artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, de redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, artikelen 4 en 41 van de Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna “Handvest”).

Verzoeker meent dat de motieven van de bestreden beslissing onvoldoende of niet draagkrachtig zijn om tot de ongeloofwaardigheid van zijn relaas te besluiten en dat de commissaris-generaal een *“subjectieve appreciatie van de feiten en het relaas doet”*. Hij gaat in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing inzake de vluchtelingenstatus:

(1) Verzoeker voert vooreerst aan dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij nog jong was toen zijn vader lid was van de taliban, zodat het *“niet passend”* was om hem over de activiteiten van zijn vader bij de taliban te vertellen. Verzoeker verklaarde eveneens dat hij niet veel contact had met zijn vader. Hij meent tevens dat *“Bovendien is bij de taliban alles geheim, niemand van zijn familie weet precies wat zijn vader bij hen deed”*.

(2) Verzoeker merkt tevens op dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij denkt dat één van de neven van zijn vader hem uit persoonlijke redenen beschuldigde van samenwerking met de taliban. Omdat hij niet veel met zijn vader sprak, kan hij dit echter niet met zekerheid zeggen. Het is echter aannemelijk dat de overheid bij beschuldigingen van medewerkingen met de taliban, het huis van verzoekers vader zouden onderzoeken.

(3) Verzoeker benadrukt nog dat hij geen details kan geven over de rechtszaak tegen zijn vader omdat deze plaatsvond in Kabul, in verzoekers afwezigheid en toen hij nog jong was.

(4) Betreffende de motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat de vader van verzoeker hem niet op de hoogte zou stellen dat hij tot de taliban moest toetreden, benadrukt verzoeker de Afghaanse culturele context. Hij benadrukt dat dit de wil van zijn vader was en zijn mening niet werd gevraagd.

(5) Waar de bestreden beslissing oordeelt dat het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker zouden meenemen naar hun basis om hem vervolgens vrij te laten, benadrukt verzoeker dat hij reeds uitlegde dat de taliban de controle heeft in zijn regio. Hij zou hen dus niet kunnen verraden hebben bij de politie. Bovendien had de taliban voldoende vertrouwen in verzoeker omdat zijn vader lid was van de taliban en hij meerdere keren werd meegenomen zonder te vluchten.

Verzoeker benadrukt verder dat hij gestresseerd was tijdens het persoonlijk onderhoud, waardoor hij zich niet meer kon herinneren hoeveel keer hij werd meegenomen door de taliban. Hij verklaart in zijn verzoekschrift dat hij ongeveer vier keer meeging en wijst erop dat *“Hij had dit voor zijn onderhoud niet berekent”*.

(6) Betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen bij aanvang van de procedure en tijdens het persoonlijk onderhoud, merkt verzoeker vooreerst op dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud verduidelijkt dat hij soms weigerde om mee te gaan met de taliban, maar hierbij excuses gebruikte. Hij moest echter vaak meegaan, anders hadden ze hem gedood.

(7) Verzoeker verduidelijkt verder dat hij de eerste keer één of twee jaar voor zijn vertrek benaderd werd, maar dat hij de laatste keer benaderd werd één à twee maand voor zijn vertrek. Hij veronderstelt dat de vastgestelde tegenstrijdigheden het gevolg zijn van een misverstand met de tolk.

(8) Verzoeker benadrukt verder dat hij door commandant M. benaderd werd, maar dat hij na diens dood door andere commandanten benaderd werd. Hij veronderstelt andermaal dat er een misverstand was ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheden hierover.

(9) Verzoeker bevestigt bovendien nog dat de taliban hem nog zijn komen zoeken na zijn vertrek. Verzoeker besluit dat zijn verklaringen als aannemelijk en geloofwaardig moeten worden beschouwd en dat indien nodig het “*voordeel van de twijfel*” moet worden toegepast.

Wat de subsidiaire beschermingsstatus betreft, wenst verzoeker aan te tonen dat er voor burgers in Kabul wel degelijk een reëel risico op ernstige schade bestaat en er geen sprake is van een intern vestigingsalternatief. Hij meent dat uit de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 30 augustus 2018 blijkt dat Kabul niet als een veilig intern vestigingsalternatief kan worden beschouwd.

Uit andere objectieve bronnen blijkt verder dat het aantal burgerslachtoffers van aanslagen sinds 2015 verhoogt in Kabul. Hij citeert hierbij uit het EASO-rapport waarop de bestreden beslissing steunt. Hij haalt verder incidenten aan die beschreven worden in artikelen van The Guardian, BBC News, Al Jazeera en The Independent (verzoekschrift, stukken 15-16 en 19). Hieruit blijkt dat er de laatste jaren herhaaldelijk aanslagen plaatsvonden, waarbij burgers volgens hem niet meer als “*collateral damage*” kunnen worden beschouwd. Verzoeker haalt verder incidenten aan die beschreven worden in artikelen van Lemonde.fr, CNN, Al Jazeera en The Independent (verzoekschrift, stukken 10-14). Hij verwijst tevens naar een rapport waarin wordt aangegeven dat 62% van de slachtoffers van de veiligheidsincidenten, zoals complexe aanvallen en zelfmoordaanslagen, burgers zijn (verzoekschrift, stuk 9). Anders dan de bestreden beslissing stelt, vonden in 2017 elke maand meerdere bomaanslagen of andere gewelddadige incidenten plaats in Kabul, waarbij veel burgerslachtoffers vielen. Verzoeker citeert hiervoor uit maandelijkse informatieoverzichten (januari 2017 tot mei 2017) van ecoi.net. Hieruit blijkt dat het geweld in Kabul zelfs indien het hoofdzakelijk doelgericht is van aard, voornamelijk burgerslachtoffers maakt.

Verzoeker heeft daarnaast ook uitgelegd dat de taliban zijn netwerk ook in Kabul heeft en er aanwezig is, waardoor hij in gevaar zou kunnen komen. Hij benadrukt dan ook algemeen dat zijn persoonlijke omstandigheden hem niet toelaten om zich in Kabul te vestigen. Het is niet redelijk, zoals de commissaris-generaal beweert. Verzoeker verwijst naar artikel 48/5, § 3, van de Vreemdelingenwet en de UNHCR “*Principes directeurs sur la protection internationale n° 4*” (verzoekschrift, stuk 7). Hij benadrukt andermaal dat hij geen netwerk in Kabul heeft gezien hij zijn verre familie amper kent en die hem waarschijnlijk niet kunnen ondersteunen, en dat zelfs de aanwezigheid van een familiaal netwerk in Kabul niet voldoende bijstand vormt, gelet op de humanitaire situatie in Afghanistan. Uit het loutere feit dat iemand over een netwerk beschikt in een stad kan dan ook niet zomaar worden afgeleid dat hij er ook op ondersteuning kan rekenen. Hij verwijst nog naar het BCHV’s “*Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielprocedure*” (verzoekschrift, stuk 5) en de UNHCR’s “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” van 6 augustus 2013 (verzoekschrift, stuk 8).

Hij betoogt dat de algemene context waarin terugkeerders uit het buitenland terechtkomen, in rekening moet worden gebracht bij de redelijkheid van het intern vestigingsalternatief. Hij stelt dat er geen bruikbare informatie wordt bijgebracht over het werkaanbod, de toegang tot huisvesting en andere basisrechten in Kabul. Verzoeker verwijst nog naar een rapport over de precaire situatie wat de werkgelegenheid betreft voor Afghanen die terugkeren (verzoekschrift, stuk 6).

Tot slot meent verzoeker dat hij een bijkomend gevaar loopt bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn ‘verwestering’, gelet op zijn jarenlange verblijf in België. Hij steunt zich hiervoor op de UNHCR’s “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan*” en een arrest van de Raad (RvV 30 november 2017, nr. 196 024).

Verzoeker besluit hieruit dat de commissaris-generaal niet bewezen heeft dat verzoeker over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten bij het verzoekschrift:

- “*Kabul attack latest: 14 foreign nationals and four Afghans dead after Taliban assault on Intercontinental Hotel*”, van 21 januari 2018, The Independent (stuk 3);
- “*Kabul Sakhi shrine: ‘Dozens dead’ in New Year attack*”, van 21 maart 2018, BBC New (stuk 4);

- Intern beschermingsalternatief voor veralgemeend geweld in Afghanistan in de Belgische asielpcedure, CBAR-BCHV, van juni 2014 (stuk 5);
- International Labour Organisation (ILO), *"Afghanistan: Time to move to Sustainable Jobs" - A Study on the State of Employment in Afghanistan*, van 5 juni 2012 (stuk 6);
- UNHCR, « *Principes directeurs sur la protection internationale no. 4: "La possibilité de fuite ou de réinstallation interne" dans le cadre de l'application de l'Article 1A(2) de la Convention de 1951 et/ou du Protocole de 1967 relatifs au statut des réfugiés* », van 23 juli 2003 (stuk 7);
- UNHCR, *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"*, van 6 augustus 2013 (stuk 8);
- Afghanistan: *"Sikkerhetssituasjonen i provinsene Kabul"*, landinfo, van 25 november 2016 (stuk 9);
- « *Attentat de Kaboul: le bilan monte à 150 morts* », van 6 juni 2017, www.lemonde.fr (stuk 10);
- *"Kabul blast: Attack kills 90 near diplomatic area in Afghanistan"*, van edition.cnn.com, van 1 juni 2017 (stuk 11);
- *"Attackers struck mosque packed with people attending, prayers in Afghan capital, killing at least 28 worshippers"*, van 26 augustus 2017, www.aljazeera.com (stuk 12);
- *"31 dead in Kabul car bomb attack claimed by Taliban"*, van 25 juli 2017, edition.cnn.com (stuk 13);
- *"Kabul explosion: Suicide bombing kills at least five in blast near US embassy in Afghanistan's capital"*, van 29 augustus 2017, www.independent.co.uk (stuk 14);
- *"Kabul suicide bomber kills 48 in tuition centre attack"*, van 15 augustus 2018, BBC News (stuk 15);
- *"Gunmen attack intelligence service centre in Kabul"*, van 16 augustus 2018, Aljazeera (stuk 16);
- *"Taliban suicide attack targets Kabul offices of US aid group"*, van 8 mei 2019, The Guardian (stuk 17);
- *"Kabul attack: Seven killed at Afghan ministry of information"*, van 24 april 2017, BBC News (stuk 18);
- *"Afghanistan: Two journalists among 20 killed in Kabul blasts"*, van september 2018, Aljazeera (stuk 19).

2.1.3. In een aanvullende nota van 8 juli 2019 brengt de commissaris-generaal de volgende documenten ter kennis:

- UNHCR *"Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018;
- EASO-rapport *"Afghanistan Security Situation"* van december 2017;
- COI Focus *"Afghanistan Security Situation in Kabul City"* van Cedoca van 15 mei 2019;
- EASO-rapport *"Afghanistan Security Situation Update"* van mei 2018;
- EASO-rapport *"Afghanistan Security Situation"* van juni 2019;
- EASO-rapport *"Country Guidance Afghanistan"* van juni 2019.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem bepalingen die verzoeker geschonden acht, maakt op zich niet aannemelijk dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn voorgehouden relaas aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat hij zich in wezen beperkt tot het herhalen van zijn vrees voor vervolging, het volharden dat zijn verklaringen eenduidig, spontaan en van goede trouw zijn en het minimaliseren en in twijfel trekken van de bevindingen van de commissaris-generaal. Hiermee kan hij de motivering in de bestreden beslissing echter niet weerleggen, noch in een ander daglicht stellen.

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift dat hij nog jong was ten tijde van de arrestatie van zijn vader en diens latere lidmaatschap bij de taliban en dat hij weinig contact had met zijn vader. De Raad wijst er echter op dat verzoeker onder meer naar aanleiding van de beweerdde problemen en het lidmaatschap van zijn vader bij de taliban internationale bescherming vraagt, zodat redelijkerwijze van hem kan worden verwacht dat hij zich terdege tracht te informeren over de essentiële elementen van zijn relaas waarover hij geen kennis heeft. Zijn betoog in het verzoekschrift dat *"bij de taliban alles geheim"* is, betreft een blote bewering. In deze merkt de Raad op dat de bestreden beslissing terecht oordeelde dat verzoeker verklaarde dat zijn vader wou dat zijn zoon hem opvolgde bij de taliban na zijn dood (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 8). Op dat ogenblik moet verzoeker zo'n 18 à 19 jaar oud zijn geweest.

De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers vader verzoeker meer informatie zou geven over diens activiteiten bij de taliban en dat deze zijn zoon zou informeren over het feit dat hij in de toekomst diende toe te treden tot de taliban. Verzoekers algemene betoog dat rekening moet worden gehouden met de Afghaanse context en de wil van zijn vader toont niet aan dat voorgaande vaststellingen onjuist of onredelijk zouden zijn. De Raad merkt verder nog op dat uit verzoekers verklaringen kan blijken dat verzoekers moeder en oom aanwezig waren in Kabul bij de rechtszaak tegen zijn vader (*Ibid.*, p. 11), zodat verzoekers jonge leeftijd of het feit dat hij zelf niet in Kabul afwezig was geen afdoende verklaring biedt voor verzoekers lacunaire kennis over zijn vaders arrestatie en rechtszaak. Verzoeker moet zo'n 14 à 15 jaar oud zijn geweest op het ogenblik dat zijn vader werd vrijgelaten. Er kan immers redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker via zijn vader, minstens via zijn oom en moeder meer informatie kon bekomen hierover. Het betoog in het verzoekschrift dat één van de neven van zijn vader hem zou hebben aangegeven bij de overheid betreft tevens een louter vermoeden uit verzoekers hoofde, zoals blijkt uit zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud en het verzoekschrift. Dit verklaart bovendien niet waarom zijn vader beschuldigd werd van samenwerking met de taliban louter omdat hij wapens had liggen uit de tijd van de strijd tegen de communistische regering van Afghanistan, gelet op verzoekers verklaringen dat iedereen nog wapens liggen heeft thuis van in die tijd (*Ibid.*, p. 10). De bestreden beslissing oordeelde dan ook terecht dat verzoekers lacunaire kennis over de problemen van zijn vader en diens daaropvolgende lidmaatschap bij de taliban afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van zijn vervolgingsfeiten, gezien verzoeker verklaart omwille van dit lidmaatschap gevisieerd te worden door de taliban en door de overheid.

Verzoeker slaagt er evenmin in zijn persoonlijke vervolgingsfeiten aannemelijk te maken. De bestreden beslissing oordeelde terecht dat het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker meermaals zouden ontvoeren naar hun basis, om hem vervolgens weer vrij te laten. Dit geldt te meer nu verzoeker verklaarde dat ze wouden dat hij met hen samenwerkte om te strijden tegen de overheid en de Amerikanen (*Ibid.*, p. 14-15), zodat redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij verzoeker zouden houden in hun basis om hem op te leiden voor de jihad. Het feit dat verzoekers vader lid was van de taliban, dat hij hen niet zou kunnen verraden bij de politie en dat hij meermaals werd meegenomen zonder te vluchten biedt geen afdoende verklaring voor bovenstaande vaststellingen, temeer daar verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud en thans in zijn verzoekschrift aangaf dat hij excuses zocht om niet mee te gaan met de taliban (*Ibid.*, p. 15), waaruit kan blijken dat hij niet wilde samenwerken met de taliban.

Verzoeker legde hierover bovendien tegenstrijdige verklaringen af bij aanvang van de procedure, gezien hij bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat *"De Taliban kwamen dus een tijdje na zijn dood naar mij en vertelde wat de afspraak was. Ik heb steeds geweigerd maar ze hebben me een paar keer meegenomen en zeiden dat ik met hen moest samenwerken en moest vechten tegen de Amerikanen"* (CGVS-vragenlijst, stuk 13, p. 3). Verzoekers verklaringen hierover zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar, zodat verzoekers verweer dat hij dit tijdens het persoonlijk onderhoud verder verduidelijkte, geen afdoende verklaring biedt voor zijn inconsistente verklaringen hieromtrent.

De bestreden beslissing oordeelde bovendien terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud niet wist hoeveel keer hij werd meegenomen door de taliban (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 14). Verzoeker voert aan dat hij stress had tijdens het persoonlijk onderhoud en dit nog niet berekend had, doch de Raad merkt op dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder persoonlijk onderhoud gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. Verzoekers verklaring in het verzoekschrift dat hij *"ongeveer vier keer"* meeging met de taliban betreft dan ook een loutere *post-factum* verklaring die geenszins afbreuk doet aan bovenstaande vaststelling.

De Raad merkt verder op dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter hypothetische communicatieproblemen of misverstanden met de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud op te werpen. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker bij aanvang van het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij de tolk goed begreep en dat hij, noch zijn advocaat verder enige opmerkingen maakten over enige communicatie- of vertaalproblemen met de tolk. De Raad is dan ook van oordeel dat verzoekers blote bewering in het verzoekschrift dat er misverstanden zijn gebeurd met de tolk geenszins een verklaring bieden voor de in de bestreden beslissing vastgestelde inconsistenties in verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud met betrekking tot de kern van zijn asielrelaas.

Waar verzoeker thans in zijn verzoekschrift nog aanvoert dat de Taliban hem nog zijn komen zoeken na zijn vertrek, merkt de Raad op dat deze verklaring tegenstrijdig is met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij onder meer verklaarde dat *"Na mijn vertrek kwamen ze niet meer, ik heb er enkel mijn broer wonen. Wat zouden ze bij hem komen zoeken"* (Ibid., p. 10). Verzoekers verweer blijft dan ook beperkt tot een blote *post-factum* verklaring die enkel verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

De bestreden beslissing oordeelde terecht dat verzoeker de aangehaalde vervolgingsfeiten middels zijn verklaringen en de door hem neergelegde documenten niet aannemelijk maakt. Deze motivering is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, overgenomen door de Raad:

"Het Commissariaat-Generaal (CGVS) kan namelijk geen geloof hechten aan de door u aangehaalde problemen met de Taliban. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS de nodige twijfels uit bij uw verklaring als zou uw vader bij de Taliban actief zijn geweest. U verklaart dat uw vader bij de Taliban aansloot uit wraak omdat de Afghaanse overheid hem onterecht had opgesloten. Gevraagd hoe uw vader dan wel wraak zou hebben genomen, antwoordt u dit niet te weten. U denkt zelf dat hij nooit meevocht met de Taliban (CGVS, p.13). Wat hij dan wel zou gedaan hebben bij de Taliban weet u verder niet te zeggen (CGVS, p.13). Men kan verwachten dat u dergelijke zaken wel weet, indien waarachtig. U verklaart dat uw vader u niets vertelde over zijn tijd bij de Taliban omdat hij vond dat u te jong was om u daarover te vertellen (CGVS, p.13). Dergelijk antwoord doet verbazen, gezien u zelf verklaart dat uw vader voor u een toekomst bij de Taliban had uitgestippeld.

Ook de beweerde rechtszaak tegen uw vader mist geloofwaardigheid. Vooreerst is het volstrekt onduidelijk waarom de Afghaanse autoriteiten het huis van een simpele landbouwer zouden binnenvallen. Ook u heeft er het raden naar. U heeft het wel over een neef die uw vader mogelijks valselijk beschuldigde, maar stelt hier niet zeker van te zijn (CGVS, p.10). U verklaart verder dat uw vader nog wapens had van de tijd dat hij meedeed aan de gewapende strijd tegen de communistische regering van Afghanistan. U gaat verder door te verklaren dat iedereen nog wapens heeft liggen thuis van in die tijd (CGVS, p.9 & 10). Waarom net uw vader dan beschuldigd zou zijn geweest van samenwerking met de Taliban en hiervoor drie jaar in de gevangenis zou hebben gezeten, is volstrekt onduidelijk. Uw kennis over deze arrestatie en de beweerde rechtszaak is bovendien ondermaats, opnieuw een aanwijzing dat hier ernstig aan getwijfeld kan worden. U verklaart dat ze een kamer vol wapens aantroffen bij uw vader, doch weet u niet te zeggen hoeveel wapens precies (CGVS, p.10 & 11). U verklaart dat er een proces plaatsvond waarbij ook uw moeder en uw oom aanwezig waren (CGVS, p.11). Het verbaast dan ook dat u niet weet te zeggen waar dit proces precies zou zijn gevoerd, noch of uw vader beroep zou hebben gedaan op een advocaat (CGVS, p.11). Het is bijzonder merkwaardig dat u geen info heeft over de problemen die uw vader met de Afghaanse autoriteiten zou hebben gekend.

Verder dient te worden opgemerkt dat meerdere zaken er op lijken te wijzen dat u nooit in contact bent gekomen met de Taliban. Vooreerst is het op zijn minst opmerkelijk te noemen dat uw vader de Taliban had beloofd dat u na zijn dood bij hen zou aantreden, maar dat hij dan niet de moeite zou hebben genomen om u hierover te informeren, zoals u verklaart (CGVS, p.14). U verklaart verder dat de Taliban u vaak kwamen halen en meenamen naar de bergen, waar ze hun basis hadden (CGVS, p.14). Het raakt echter kant noch wal dat de Taliban mensen verplicht zouden meenemen, maar dat ze hen dan toch de vrijheid bieden om terug naar huis laten gaan. U verklaart zelf dat u niet wou meegaan. Het is verder opvallend dat u niet eens het antwoord kan verschaffen op de vraag hoe vaak de Taliban u dan naar de bergen zouden hebben gebracht (CGVS, p.14). Men moge verwachten dat u zich dergelijke zaken wel herinnert, indien waarachtig.

U spreekt zich bovendien tegen over een aantal zaken, opnieuw een aanwijzing dat uw asielrelaas niet geloofwaardig is. U verklaart bij het CGVS dat u de Taliban nooit tegensprak en dat u reeds vanaf de eerste keer dat ze vroegen mee te gaan, dit ook effectief deed (CGVS, p.14 & 15). Dit is niet hoe u de zaken bij de DVZ voorstelde. U verklaarde daar dat de Taliban u kwamen rekruteren maar dat u steeds weigerde (vragenlijst DVZ, vraag 3.5). U legt ook wat andere zaken betreft weinig consistente verklaringen af. U verklaart aanvankelijk dat de Taliban u een eerste keer meenamen zo'n jaar of twee voor uw vertrek uit Afghanistan, om nadien te verklaren dat er weinig tijd zat tussen de eerste keer en uw vertrek uit Afghanistan, een maand of twee (CGVS, p.14 -16). Het is weinig ernstig dat u uw verklaringen wijzigt. Bovendien lijken uw verklaringen ook inhoudelijk niet te stroken. U verklaart dat ene commandant M. diegene was die u probeerde te overtuigen om jihad te doen maar dat hij stierf één jaar voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p.9, 15 & 16).

Dat u aldus een of twee maanden voor uw vertrek uit Afghanistan een eerste keer werd meegenomen en door deze M. beïnvloed zou zijn geweest, is chronologisch gezien onmogelijk. Het is verder opvallend dat de Taliban na uw vertrek uit Afghanistan niet meer naar u op zoek zouden zijn gegaan. Hoewel u aanvankelijk verklaart dat de Taliban nog naar uw huis kwamen, komt u hier op terug wanneer men u de vraag stelt hoe vaak ze dan wel kwamen (CGVS, p. 9 & 10). De vaststelling dat uw familie nog steeds in dit huis zou wonen, lijkt er opnieuw op te wijzen dat de Taliban u helemaal niet viseren.

Bovenstaand geheel van vaststellingen leidt onvermijdelijk tot de conclusie dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen met de Taliban. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. Uw taskara bevestigt uw identiteit, die in deze beslissing niet wordt betwist. Wat betreft de documenten die gerelateerd zouden zijn aan de opsluiting van uw vader, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – Corruptie en documentenfraude" van 21 november 2017) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen. Bovendien, zelfs al zou u het aannemelijk maken dat uw vader effectief vastzat in de gevangenis, quod non, dan nog merkt het CGVS op dat u hiermee niet aantoonst dat hij zich naderhand bij de Taliban zou hebben aangesloten, laat staan dat u hiermee uw eigen zagezegde problemen met de Taliban geloofwaardig maakt."

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanhaalt dat hij is verwesterd, merkt de Raad op dat hij hiervan geen enkel bewijs voorlegt.

De voorwaarden voor een toepassing van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet zijn bijgevolg niet vervuld.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, is de Raad van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen, zodat hij zich niet dienstig kan beroepen op voormeld artikel. Immers, de commissaris-generaal heeft verzoekers voorgehouden vervolging, zijn beweerde ondergane ernstige schade of de ingeroepen bedreigingen terecht als ongeloofwaardig van de hand gewezen, waardoor er *in casu* geen sprake is van een omkering van de bewijslast.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's "Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018.

De Raad stelt vast dat dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

"Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene

situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77, en 83-84, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van ‘open combat’ of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat nationale en internationale veiligheidsstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden.

Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in de stad Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar de stad Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat het na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchteralternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Immers, u bent een volwassen man die geen melding maakt van gezondheidsproblemen. Bovendien beschikt u over de nodige kwaliteiten om professioneel aan de slag te gaan in Kabul. Zo spreekt u Pashtou en begrijpt u wat Dari (CGVS, p.17), de twee landstalen van Afghanistan. Daarnaast kan u lezen en schrijven en zou u de zesde graad van het middelbare onderwijs afgemaakt hebben (CGVS, p.5 & 12). In de Afghaanse context kan dit als bovengemiddeld geschoold worden beschouwd (zie administratief dossier).

Verder zouden in de Afghaanse hoofdstad volgens u familieleden wonen (CGVS, p.5). Uw moeder en uw oom zouden volgens uw verklaring vaak bij hen gelogeerd hebben (CGVS, p.12). Men moge ervan uitgaan dat zij ook u welgezind zullen zijn en dat u, zij het minstens tijdelijk, op hen zou kunnen terugvallen. Bovendien blijkt u enige voeling te hebben met de Afghaanse hoofdstad. Zo koos u er voor om op uw facebook te vermelden dat u in Kabul studeerde (zie administratief dossier), wat er op wijst dat u minstens een bepaalde affiniteit heeft met de stad.

Men kan dus concluderen dat u, een volwassen man die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar

Afghanistan over de mogelijkheden en nodige ondersteuning beschikt om in een stad als Kabul aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich te hervestigen te Kabul stelde u bovendien dat indien u geen problemen had gekend, u wel naar Kabul zou zijn getrokken om daar te gaan wonen (CGVS, p.18). Zoals in deze beslissing reeds werd aangetoond kan er evenwel geen geloof gehecht worden aan de elementen die u aanhaalt in uw asielmotieven zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan."

De Raad merkt op dat de informatie ter kennis gebracht door verzoeker in zijn verzoekschrift en door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota voorgaande analyse van de veiligheidssituatie genoegzaam bevestigt.

Verzoekers betoog is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. Waar hij in het verzoekschrift verwijst naar de UNHCR "Guidelines" van 30 augustus 2018, is de Raad van oordeel dat uit het geheel van de richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018, alsook uit de informatie van EASO blijkt dat een intern vestigingsalternatief in de stad Kabul geenszins wordt uitgesloten voor iedere verzoeker.

Er dient benadrukt te worden dat in de richtlijnen van UNHCR onder meer wordt gesteld als volgt: "[...] an assessment of the possibility of relocation to Kabul requires an assessment of both the relevance and the reasonableness of this proposed area of relocation. In addition, if an IFA/IRA to Kabul is considered in asylum procedures, all relevant general and personal circumstances regarding the relevance and reasonableness of Kabul as a proposed area of relocation for the particular applicant must be established to the extent possible and must duly be taken into account." (vrije vertaling: de beoordeling van de mogelijkheid van hervestiging naar Kabul vereist een beoordeling van zowel de relevantie als de redelijkheid van deze vooropgestelde regio van hervestiging. Bovendien, wanneer een intern vestigingsalternatief naar Kabul wordt overwogen in asielpcedures, moeten alle relevante algemene en persoonlijke omstandigheden betreffende de relevantie en de redelijkheid van Kabul als een vooropgestelde regio van hervestiging voor de concrete verzoeker zoveel als mogelijk worden vastgesteld en moet hiermee terdege rekening worden gehouden.). Hieruit blijkt dat wel degelijk toepassing kan worden gemaakt van een intern vestigingsalternatief naar de stad Kabul, rekening houdend met de relevante algemene en persoonlijke omstandigheden.

De door verzoeker toegevoegde algemene informatie (verzoekschrift, stukken 5-9) en de persartikels over de veiligheidssituatie in Kabul (verzoekschrift, stukken 3-4, 10-19), zijn dezelfde of minder recent dan de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Kabul en de redelijkheid van een intern vestigingsalternatief naar Kabul is gesteund of liggen voor het overige in dezelfde lijn. Verzoeker weerlegt niet dat hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot Kabul, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Hij beperkt zich immers tot de loutere bewering dat hij in Kabul niet over een netwerk beschikt, doch in de bestreden beslissing werd reeds op pertinente wijze geoordeeld dat "Verder zouden in de Afghaanse hoofdstad volgens u familieleden wonen (CGVS, p.5). Uw moeder en uw oom zouden volgens uw verklaring vaak bij hen gelogeed hebben (CGVS, p.12). Men moge ervan uitgaan dat zij ook u welgezind zullen zijn en dat u, zij het minstens tijdelijk, op hen zou kunnen terugvallen." Verzoeker toont met zijn verweer in het verzoekschrift geenszins het tegendeel aan.

Verzoeker voert verder nog aan dat hij de overheid en de politie vreest in Kabul, doch uit het voorgaande is reeds gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen, zodat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij omwille van deze of andere problemen zou worden gevisieerd door de overheid in Kabul.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat

verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Daarna wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in Kabul en met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker voert geen andere redenen aan waarom hij niet kan terugkeren naar Kabul.

De vaststellingen in de bestreden beslissing op dit punt worden dan ook overgenomen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig augustus tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP